

Utstilling på hjul

Wanda, den vakre, lille avfallsbilen, blinket utålmodig med frontlyktene. Hun hadde ventet i over en halv time på å få kjøre inn i Tulipangata og hente avfall, men det sto en lastebil på tvers i gata.

- Jeg forstår ikke hvorfor en så diger lastebil prøvde å kjøre inn i Gamlebyen, hvor gatene er så smale. Den måtte jo kjøre seg fast til slutt, så hvordan i all verden skal jeg komme meg frem for å hente alt avfallet, mumlet hun misfornøyd til seg selv.

Lastebilen så ikke ut som om den hadde tenkt å flytte seg i det hele tatt. Til slutt dukket det opp en mann i blått arbeidstøy, det måtte være sjåføren. Wanda motet seg opp og så på ham.

- Kan du fortelle meg hvor lenge jeg er nødt til å vente for å komme meg inn i gata? Jeg må komme meg inn for å hente avfallet! Mannen klødde seg i hodet, og sukket.

- Jeg er redd det ikke er mulig å få gjort det før i morgen. Vi begynner å laste opp nå, og det kommer til å ta tid.

- Hva er det som tar så mye tid? Skal dere fylle bilen med påskeegg, eller? Wanda var ikke fornøyd med svaret. Sjåføren lo.

- Nesten, svarte han. - Vi skal flytte alle **kunstverkene til museet**. De skal bygge om museet både innvendig og utvendig, og arbeidet starter neste uke. Derfor må alle de verdifulle tingene ut, så de ikke blir støvete og skitne. Byggingen kommer til å ta over et år, så vi skal flytte alle statuene, maleriene og møblene til varehuset i Vesleby. Når de er ferdige med å bygge, skal de få komme tilbake til et helt nytt hjem. Jeg beklager at jeg har satt lastebilen i veien for deg.

- Og hvorfor har ikke jeg fått beskjed om dette? Wanda ga seg ikke. Men hun skjønnte at det ikke var noe hun kunne gjøre med saken, så hun snudde og begynte å kjøre mot torget.

Torget var nesten ikke til å kjenne igjen. Det var bord og stoler overalt. Bordene var fulle av hvite og fargede ark, blyanter, fargekritt og vannmaling.

- Hva er det som skjer her? ropte Wanda til et barn som løp forbi henne i mylderet. - Er det ute-time i kunst og håndverk?

- Det kan du kanskje kalle det, sa Malvina, som akkurat da kom rullende. Hun lo da hun så Wandas forbausede ansikt. - Det er en tegnekonkurranse. Barna skal lage et bilde av et berømt sted i Blåsterby, og de beste bildene får være med i en **utstilling**.

- Kom og se hvor flinke de er! Klara, som sto et stykke unna, vinket på henne. - Du aner ikke hvor mye talent disse barna har! Wanda rullet fra bord til bord og så på de fantastiske kunstverkene. Hun

kjente igjen rådhuset på et bilde, Regnbueskolen på et annet, og fant massevis av fine bilder av museet, fornøylesparken, innsjøen med båtene og fjellene rundt Blåsterby. En liten jente med hestehale pekte stolt på bildet som lå foran henne på bordet. Der var det fullt av dyr i alle regnbuens farger.

- Hva synes du? spurte hun.

- Det er kjempefint, roste Wanda. - Så du har valgt å tegne dyrehagen? Jenta lyste opp og nikket. Men plutselig hørte de høylytt gråt fra et av nabobordene, og så at en liten gutt på et av nabobordene hadde veltet en hel boks maling over det nesten ferdige bildet sitt. Han hadde maling i hele ansiktet, og en stor dam med maling rant utover papiret.

- Ikke gråt! Wanda prøvde å trøste gutten. - Du kan male et nytt! Skal jeg hente et nytt ark til deg? Men gutten lot seg ikke trøste. Hele kroppen hans ristet, og han klarte nesten ikke å snakke fordi han var så lei seg. - Jeg var nesten ferdig, og jeg har jobbet så mye med bildet! Så du hvor fint det ble før det ble ødelagt? Han så på Wanda med tårevåte øyne.

- Jeg gjorde dessverre ikke det, svarte hun, og ristet på førerhuset.

- Jeg er sikker på at du hadde likt det, fordi jeg valgte å male et bilde av Blåsterby miljøstasjon. Jeg klarte å male alt nøyaktig som det er i virkeligheten, det var bare skorsteinen til **fjernvarmeanlegget** igjen. Han snufset. Wanda tenkte seg om.

- Hva om jeg hjelper deg med å redde bildet?

- Det kan ikke reddes, klagde den lille gutten. - Det ser ut som en diger haug med søppel!

- Akkurat! Wanda smilte til ham. - Det ser ut som forsiden av fjernvarmeanlegget. Hvis du tegner altmuligbilten Walter her på den ene siden, og inngangen til anlegget på den andre siden, er jeg sikker på at ingen kan gjette hva som har skjedd med bildet. Den lille gutten sluttet å gråte. Det var tydelig at han tenkte på det Wanda hadde sagt, og plutselig tok han en malepensel og kastet seg over maleriet igjen.

Litt senere rullet en sliten, men fornøyd Wanda gjennom porten på miljøstasjonen. Hun var skitten og full av maling helt opp til antennen, men brydde seg ikke om det selv om hun vanligvis var svært nøye med hvordan hun så ut.

- Heisann, du ser flott ut! Er dette årets motefarger? Walter, som alle visste var Wandas største beundrer, hilste blidt på henne.

- Det er ikke morsomt! Jeg er skitten over hele meg. Det er en tegnekonkurranse på torget, så jeg ble også tilgriset av maling.

- Interessant. Men hvordan kom du deg til torget?
- Det var nesten umulig. Jeg kom meg ikke inn til Tulipangata fordi det sto en lastebil på tvers der, siden de holder på å flytte museet. Jeg prøvde å komme meg hjem ved å ta en omvei, fortalte hun.
- Stemmer, jeg leste om det i avisa, nikket Walter. - Det blir litt av en jobb å tømme hele museet!
- Og hvorfor har ingen fortalt meg om det? Jeg satt og ventet i over en halv time før jeg fant ut at det ikke var noen vits å vente lenger. Ingen sa til meg at jeg ikke kunne hente avfallet før i morgen!
- Ikke vær lei deg, Wanda! Walter prøvde å trøste henne. - Vær heller glad for at du fikk tid til å se deg rundt på torget!

Noen dager senere, da gjengen som vanlig slappet av på ettermiddagen, så Waldemar noe interessant i Blåsterby Tidende. - De har kåret vinnerne av tegnekonkurransen! ropte han til Wanda, som sto og skravlet i andre enden av garasjen. - Et bilde av fjernvarmeanlegget på miljøstasjonen fikk en spesialpris!

- Få se! Wanda løftet førerhuset.

Flere av de andre samlet seg rundt Waldemar, og de snappet avisen fra spakene til hverandre, så ivrige ble de. De ble overlykkelige da de så de fargerike bildene.

- Det ene er jo finere enn det andre! Bildet av rådhuset ser nesten ut som et fotografi, så likt er det! Alle snakket i munnen på hverandre.
- Walter, kom hit! Malvina ropte på altmuligbilten, som sto og fiklet med det ene hjulet sitt.
- Se her, du er med på bildet!

Og sannelig, på venstre side av bildet som hadde vunnet spesialprisen sto Walter, i ferd med å løfte en kontainer ned fra plattformen sin. Det var ikke vanskelig å kjenne ham igjen, med alle kontainerne på ryggen.

- Du kommer til å bli verdensberømt! Vera ertet ham litt. - Hvis noen ikke visste hvem du er, så kjenner de deg i hvert fall igjen nå!
- Ikke tull! Walter smilte sjenert. - Blåsterby Tidende blir ikke lest av andre enn de som bor i Blåsterby!
- Det er sant, men i avisa skriver de at barna kan være med på en prisutdeling i morgen, og at vinnerbildene blir stilt ut på museet etterpå. De regner med at det kommer mange **journalister** fra nabobyene, og de skal til og med lage en sak på TV om utstillingen. Det betyr at du kommer på TV!
- Da får vi litt av et problem, sa han bestemt. De andre så forvirret på ham.

- Her om dagen snakket Wanda og jeg om at museet blir bygd om, ikke sant? Han snudde seg mot den vakre, lille avfallsbilen.

- Helt riktig, nikket Wanda. - For noen dager siden sto de i gata foran museet og holdt på å pakke ned alle kunstverkene, så jeg fikk ikke hentet avfallet. De kan ikke ha en utstilling av bildene til barna der nå! Er det mulig at ordføreren ikke heller vet om det? Vi må advare dem med en gang!

Ordføreren marsjerte nervøst opp og ned på gårdsplassen utenfor rådhuset mens han lyttet til Wanda og Waldemar.

- Jeg aner ikke hvor vi skal henge opp bildene! Vi har bestilt store plakater av alle vinnerbildene, og det er bare museet som har store nok vegger til å henge dem opp på. Det er alt for sent å utsette prisutdelingen og gi beskjed til alle journalistene fra avisene og TV. Ordføreren begravde hodet i hendene.

- Hvor mange bilder trenger vi plass til? spurte Waldemar.

- Vi har trykket opp tjue stykker, svarte ordføreren motløst.

- Hva om vi finner noen tomme vegger som er store nok?

- Mener du at vi kan stille ut bildene på murvegger? Det var ikke dumt! Vi kan lage en omvisning for gjestene. Ordføreren løftet hodet og tittet på den store gatefeieren. - Hvis vi kan finne tjue vegger som vises godt, da er vi reddet! Vi kan ta med gjestene i en buss og vise dem byen og bildene!

Klara sto foran inngangen til kirken i Gamlebyen, og var lei av å lete etter steder hvor bildene kunne henges. Hun sukket. - Tjue gigantiske, tomme vegger? Jeg tror ikke det er mulig å finne så mange! Jeg har vært over hele byen, lett overalt, men foreløpig har jeg bare klart å finne sju vegger som kan brukes. Jeg gir opp!

- Hold ut litt til! Jeg er glad for at vi faktisk har funnet så mange som sju vegger, sa Malvina trøstende til venninnen. - Og vi har ikke lett rundt dyrehagen ennå!

I mellomtiden romsterte alle avfallsbilene rundt i trevirke-avdelingen på miljøstasjonen.

- Vi kan ikke bare henge plakaten opp slik, forklarte Vera til Wilma, som så spørrende på henne. - Vi må lage trerammer til bildene som holder dem på plass, og finne plater som vi kan feste dem til veggene med. Waldemar viste dem hvor de kunne finne brukbare plankebiter. De prøvde å finne noe de kunne bygge rammer av, men han var ikke fornøyd.

- Dette er ikke nok til tjue plakater, sa han og ristet på hodet.

- Ikke vær så negativ, Waldemar! Det må finnes en løsning! De så på hverandre, og alle ble stille. De kunne ikke huske sist de hadde følt seg så hjelpeløse. Det ble ikke bedre av at Klara og Malvina kom

inn, og de skjønnte at de heller ikke hadde funnet det de lette etter.

- Det er ikke nok tomme vegger, og vi har ikke nok treverk, sa Waldemar skuffet.

- Vi må lage en krise - komite. Vi kan ikke svikte Blåsterby! sa Vera bestemt. - De av dere som har sett noe interessant i det siste, blink med frontlyktene!

- Jeg har ikke sett noe spesielt, sa Samson stille.

- Ikke jeg heller, mumlet Willy.

- Vi har heller ikke opplevd noe spennende, bortsett fra at vi møtte Zebulon ved inngangen til dyrehagen, sa Malvina, og blinket med den ene frontlykten sin. - Det er lenge siden jeg har sett ham, jeg trodde han hadde flyttet fra byen.

- Hvem er Zebulon, spurte Plaske, - Jeg har aldri hørt om ham.

- Han er en gammel venn av oss, forklarte Vera. - Han var også gatefeier og jobbet i Gamlebyen. Men for et par år siden sluttet han og ble **pensjonist**.

- Men han jobbet jo, avbrøt Klara. - Han var blitt en **oppslagstavle!**

- Han så ganske morsom ut, fniste Malvina.

- Han fortalte at han var en smørbrød - mann. En person mellom to brett. Et på ryggen og et på magen, sa Klara.

- Så han virkelig ut som en salami i et smørbrød? Goliat lo.

- Han bar på **reklame** for den nye restauranten som akkurat har åpnet på torget.

- Perfekt jobb for ham. Vera smilte mens hun forsøkte å forestille seg den gamle gatefeieren. - Ikke for slitsomt, men allikevel ganske interessant. Jeg antar mange stopper for å prate med ham siden han er så kjent.

- Det stemmer! Malvina nikket. - Det var til og med mange mennesker som tok bilder av seg selv med ham. Waldemar sto og kikket tomt ut i lufta mens de andre pratet, og sa ingenting. Han spekulerte en stund, og begynte plutselig å snakke,

- Skal ikke vi også bli smørbrød - menn, jeg mener smørbrød - biler, akkurat som Zebulon? De andre stirret måpende på ham.

- Hva i all verden er det du snakker om, Waldemar? Wanda rynket på nesen og så på ham med hevede øyenbryn. - Mener du at vi også skal bære på reklame for den nye restauranten?

- Jeg tenker ikke på restauranten, lo gatefeieren, - Jeg tenker på bildene til barna. Ordføreren fortalte at han skulle ta gjestene med på en omvisning i byen. Men hva om bildene kommer til gjestene i

stedet for at gjestene kommer til bildene?

- Det er en super ide, ropte Walter, som raskt skjønnte hva Waldemar mente. - Vi har nok plankebiter til å lage rammer til bildene og feste dem på sidene våre. La oss forvandle oss til smørbrød - biler! Alle ble glade. Selv ikke Wanda protesterte mot å ha de fargerike, skinnende bildene til barna på seg.

- Da må vi bare få tillatelse fra ordføreren. Han har vel egentlig ikke noe valg, smilte Vera til gjengen. Morgenen etter var alt klart. Avfallsbilene sto på rekke og rad ved porten til miljøstasjonen, nyvaskede og polerte, med gigantiske plakater på begge sidene av alle bilene. Nøyaktig klokka ti begynte de å kjøre mot rådhuset. På torget var det allerede kommet mange mennesker, og alle ville se bildene til barna.

- Det føles nesten som om vi går på et moteshow, hvisket Wanda til Wilma, da fotografene begynte å ta bilder av dem mens de rullet forbi folkemengden. - Jeg føler meg som en supermodell!

- Se, der er bildet mitt, ropte lille Sam da han så plakaten på Wandas venstre side. - Og på yndlingsbilen min, så kult! Wanda ble sprekkeferdig av stolthet da hun hørte hva gutten sa.

Men det var ikke bare Wanda som følte seg spesiell. Alle de andre avfallsbilene ble beundret for de flotte plakatene, og det hele ble en utstilling på hjul ingen hadde sett maken til. De voksne skrøt av utstillingen, og barna ropte og pekte på bildene sine idet de rullet forbi. Journalistene fulgte etter avfallsbilene og de fortalte dem om alt som hadde hendt den dagen. Dagen etter var avisene fulle av bilder av Gjenbruksgjengen med de flotte plakatene.

- Ser du, Vera, vi ble alle berømte til slutt! Walter smilte til den gamle tankbilen.

- Det ser sånn ut, blunket Vera til ham. - Jeg ble verdens eldste supermodell!

SLUTT

